

братъ на слънцето. На заслуженитѣ хора най-голѣмото име, което може да имъ даде отечеството имъ, было бы най-доброто да ги нарѣчемъ свѣщъ. Свѣщъ сѣ были много човѣци при другитѣ народи, които изгорехъ дори до дно за своя народъ, па и още не сѣ угаснали по заслугѣтъ си, но непрѣстанно свѣтлѣхъ безъ никаквѣ своя ползѣ. Ами за насъ българитѣ, кои сѣ свѣщъ?

— Прочутыйтъ стихотворецъ Бутлеръ — свърна ся веднѣжъ въ еднѣ кръчмѣ да прѣнощува. Зимата бѣше твърдѣ студена. Като влѣзе въ кръчмѣтъ затече толкова си хора покрай огъня, щото неможеше нито да ся приближи, а камоли да може да ся огрѣе. И веднѣга выкна на кръчмаровыя слуга: „Ей, слуго! скоро дай на коня ми двѣ паницы пѣлжове!“ — Чини ми ся, че сте щели да кажете двѣ паницы зобъ, Господине? — „Азъ знаѣхъ, що казвамъ, дай му ты двѣ паницы пѣлжове, па не пытай!“ Слугата го послуша, а цѣлото дружество, що бѣше посѣдало край огъня, неможѣ да ся стѣрпи за да невиди коня, който яде пѣлжове и сичкитѣ ся издигахъ